

»Hvordan mener du? . . . Og hvorfor ser du saa glubsk paa mig?«

»Hvad er det for en Parfyme, du lugter af? Det er ikke din egen.«

Han lo.

»Naa — nej — det er rimeligt nok. Jeg kommer nemlig fra Frisøren. — Men, Herregud, hvad mærkeligt er der i det? Det kan dog vel ikke forbavse dig?«

Jytte rejste sig og gik ud i Stuen.

»Jeg tænkte paa noget andet,« sagde hun.

»Hvad er der dog i Vejen med dig, Jytte? Du er overnervøs. Et det stadig skralt med Nattesøvnen? . . . Du skulde virkelig gøre Alvor af at tale med en Læge og faa ham til at skrive dig et stærkere Pulver.«

Paa Vej til Sovekammeret vendte Jytte sig om imod ham og sagde med en Trussel i Blikket:

»Det tror jeg ogsaa selv!«

Da hun var bleven alene, rakte hun Hænderne i Vejret og trykkede dem derpaa af al sin Magt ned mod Issen.

»Aa — havde man blot Mod til at dø!«